

REDACTIONEEL GEDEELTE

BIJ DE 64^E JAARGANG

Wederom is ons een jaar ontvloten, 1956 is onherroepelijk historie geworden. Dit moge met gemengde gevoelens worden beleefd: de jeugd gaat het soms niet snel genoeg, de ouderen gaat het te vlug. Maar allen, behalve misschien de zeer oppervlakkigen zullen, met ons, neiging hebben bij dit feit even stil te staan en zich af te vragen, wat wij van het nieuwe jaar redelijkerwijs mogen verwachten.

Zeker, de Westerse wereld staat in het teken van welvaart en niemand kan voorspellen, hoe lang nog. Maar toch dringen zich daarbij allerlei min of meer pijnlijke vragen aan ons op. Zullen deze, onderling helaas nog zo verdeelde en numeriek zwakke „cultuur volken” zich op den duur weten te handhaven tegen de steeds meer opringende massale horden der onderontwikkelden uit het Oosten en het Zuiden? Of is ook deze beschaving uiteindelijk gedoemd om het lot te ondergaan van zoveel andere, die haar historisch daarin zijn voorgegaan? Zullen de leiders van onze grote en machtige protector in het verre Westen de wijsheid kunnen opbrengen het onvermijdelijke proces der emancipatie in juiste banen te leiden om het zonder de ganse mensheid bedreigende schokken langs de weg der evolutie te doen plaats hebben? Dringt zich niet telkens de indruk aan ons op, dat het de wereld, de ons zo vertrouwde westerse wereld, aan grote figuren, die daartoe in staat zijn, ontbreekt? Ja, zijn er werkelijk nog figuren denkbaar, capabel en bereid deze chaotische vraagstukken te overzien? En zo ja, zien zij zich dan niet geplaatst tegenover een zekere lauwheid en onverschilligheid, juist bij de volkeren, die het aangaat en die naar het schijnt in hun onvermijdelijke benepenheid zich slechts interesseren voor direct gewin, zonder zich nochtans al te zeer over de toekomst van het nageslacht ernstig bezorgd te maken?

Zeker, er zijn ook positieve factoren aan te wijzen. Het communisme, het eertijds zo aantrekkelijke „welvaart”systeem voor de massa begint terrein te verliezen, althans in Europa. Na vele decennien ervaring beginnen de Oost-Europese bevolkingen aan den lijve te ondervinden, dat het, als in strijd met de onuitroeibare menselijke eigenschappen, niet kan brengen wat het heeft voorgespiegeld. Maar op de millioenen en millioenen, die de „zegeningen” nog niet hebben genoten, blijft het – hoe kan het anders – een gevaarlijke attractie uitoefenen.

Zal 1957 ons over dit alles wijzer maken? Zal Rusland, in dwangpositie geraakt, een groot avontuur wagen en de wereld in een alles vernietigende brand zetten? Zal de Egyptische „overwinnaar” aan twee fronten het werkelijk bestaan de Uno te tarten en met het „beheer” van „zijn” kanaal, de levensader van West-Europa, onze economie blijven bedreigen?

Lezer, wij zullen het antwoord hierop schuldig moeten blijven. Misschien ook zijt gij van mening, dat wij onze gedachten een voor dit

Tijdschrift wat al te wijde vlucht hebben laten nemen. Maar ook gij zijt met het bovenstaande nauw verbonden, zowel in Uw vaderland als in Uw vak.

De westerse beoefenaren der vrije beroepen zullen zich hebben af te vragen of ook zij zich niet aan de hierboven gesignaleerde onverschilligheid en benepenheid schuldig maken? Of zij nog steeds de aloude en beproefde ethische begrippen koesteren of zich mee hebben laten glijden langs het hellende vlak van het „après moi le déluge”? Of zij zich de moeite geven de jeugd, de studenten, op de juiste wijze op te vangen en de duidelijk bruikbare krachten zonder verwijl voor het maatschappelijk leven te interesseren, opdat hun invloed niet steeds verder verzwakke en hun stem tot die eens roepende in de woestijn degradere.

Wat ligt er hier in Nederland in de schoot der toekomst voor ons verborgen? Zal de inkomengrens voor het ziekenfondswezen van f 6900,— zijn regelmatige stijging voortzetten? Zal men blijven doorgaan te trachten de quadratuur van de cirkel te bewijzen door de tandheelkunde te persen in het benauwende, verstikkende keurslijf van de ziekwet? Zal Uw vertegenwoordigende organisatie de wijsheid kunnen opbrengen een reddende weg te vinden en gij in U zelf de kracht haar daarbij, zo het moet ten koste van offers, te steunen? Wij zouden zo kunnen doorgaan, maar moeten ons beperken!

Lezer, laat ons ondanks deze sombere vragen de toekomst met moed en vertrouwen tegemoet treden. De lijn der historie zal haar weg vervolgen zonder rekening te houden met de visie die, wie ter wereld ook, op een bepaald moment op haar moge hebben. Het gaat meestal anders dan wij in onze beperktheid veronderstellen.

Het Tijdschrift hoopt in 1957 zijn dienende taak te kunnen blijven vervullen. Dat dit slechts kan geschieden met Uw medewerking en steun is vanzelfsprekend. Naast alle, dankbaar aanvaarde waardering uit binnen- en buitenland was er ook kritiek; waartoe dit te verhelen? De redactie blijft van oordeel, dat het zwaartepunt onzer publicaties moet worden gezocht in de bases der tandheelkundige wetenschap en de haar direct rakende nevengebieden, om daarvoor de belangstelling onzer lezers te wekken en hun blik te verruimen. Het Tijdschrift stelt zich daarbij mede in de rij van het overgrote deel van de tandheelkundige wereldpers. Verder wordt ijverig getracht de handelingen der wetenschappelijke verenigingen zoveel doenlijk voor de toekomst vast te leggen, opdat zij zich niet slechts openbaren aan hen die de vergaderingen bezoeken om daarna verloren te raken. Dat er daarnaast ruimte moet blijven gereserveerd voor meer eenvoudige, direct op de praktijk gerichte onderwerpen, voor zover deze zich niet beter lenen voor tafeldemonstraties, het zij volmondig erkend. Maar de taak van de redactie is slechts van stimulerende en regelende aard. Zij zelve kan moeilijk de kolommen blijven vullen. En men bedenke dat in een klein land als het onze, met zijn gering aantal vakgenoten, de toevloed ook van deze, door de redactie zo gewenste kopij vanzelfsprekend uitermate beperkt is, en dat er, om al te grote vervlakkings te voorkomen, enige minimum eisen aan dienen te worden gesteld.

Naast de grote, met dankbare waardering ondervonden medewerking van de onderwijs-centra en onze Excerpta-groep, is hier dus een woord van opwekking tot onze practici op zijn plaats. Zij mogen er zich van overtuigd houden, dat de redactie steeds gaarne bereid blijft ruimte beschikbaar te stellen voor alles, waarmee zij menen de uitoefening van de praktijk te kunnen dienen.

Door enige wijziging in de volgorde der rubriecken, waardoor materie van zuiver praktische aard in meer gebundelde vorm zal verschijnen, hopen wij aan wenssen ten deze tegemoet te komen.

Ondanks de steeds stijgende exploitatie-kosten heeft het Stichtingsbestuur gemeend voor dit jaar aan de wenselijkheid tot verhoging van de abonnementsprijs weerstand te moeten bieden.

Wij willen besluiten met onze lezerskring een alleszins gelukkig en voorspoedig 1957 toe te wenssen. Dan zal, met Uw aller medewerking en steun, het Tijdschrift in onze tandheekkundige samenleving de plaats kunnen blijven innemen, zoals het dat gedurende 63 jaar getrouwelijk heeft gedaan.

R e d a c t i e